

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 87 0 К 020396 17 Квлз
БањаЛука, 28.03.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића, Драгомира Миљевића и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђених М.Б. и М.Б.1 због кривичног дјела лака тјелесна повреда из члана 155. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости браниоца осуђених, адвоката Р.К. из Т. изјављеном против правоснажне пресуде Округног суда у Добоју број 87 0 К 020396 16 Кж од 30.11.2016. године, у сједници вијећа одржаној дана 28.03.2017. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Теслићу број 87 0 К 020396 14 К од 12.04.2016. године, оглашени су кривим оптужени М.Б. и М.Б.1 због кривичног дјела лака тјелесна повреда из члана 155. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), за које дјело им је изречена условна осуда, којом су им утврђене новчане казне у износу од по 4.000,00 КМ, те је истовремено одређено да се исте неће извршити уколико оптужени у року од 1 (једне) године не учине друго кривично дјело. Обавезани су да плате суду трошкове кривичног поступка у износу од по 212,96 КМ и паушал у износу од по 150,00 КМ, а оштећени Д.Ђ. је са имовинско правним захтјевом упућен на парницу.

У поступку по жалбама окружног јавног тужиоца у Добоју и браниоца оптужених, адвоката Р.К. из Т., Округни суд у Добоју је пресудом број 87 0 К 020396 16 Кж од 30.11.2016. године уважио жалбу окружног јавног тужиоца, те преиначио цитирану пресуду Основног суда у Теслићу у одлуци о кривичној санкцији, тако што су оптужени М.Б. и М.Б.1, за кривично дјело лака тјелесна повреда из члана 155. став 1. КЗ РС, за које су оглашени кривим том пресудом, уз примјену одредби члана 35. став 3. истог закона осуђени на новчану казну у износу од по 4.000,00 КМ (четири хиљаде конвертибилних марака), коју су обавезани платити у року од шест мјесеци од пријема пресуде, а ако изречену новчану казну не плате у року који је утврђен пресудом, иста ће се на темељу одредби члана 36. став 2. и 3. КЗ РС, замијенити казном затвора рачунајући сваких започетих 100,00 КМ (стотину конвертибилних марака) новчане казне као један дан затвора.

Против те пресуде захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) је благовремено поднио бранилац осуђеног, адвокат Р.К. из Т. због повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), с приједлогом да Врховни суд „поништи“ другостепену одлуку и предмет врати првостепену суду на ново одлучивање или потврди првостепену одлуку о изреченој новчаној казни под условом или изрекне затворску казну оптуженим са роком провјере која се казна неће извршити, јер су за то испуњени законом предвиђени услови.

У одговору на Захтјев републички јавни тужилац Бранка Милошевић је оспорила основаност Захтјева и предложила да се исти као неоснован одбије.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, примјеном одредби члана 354. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана. Тим ограничењима је искључена могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, као редовни правни лијек, а на наведене повреде материјалног и процесног закона се није могуће позивати у Захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Осим тога искључена је могућност улагања овог правног лијека против впресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

У конкретном случају, Захтјевом се тврди да су повреде Кривичног закона и наведени облик битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС учињене у жалбеном поступку у сегменту преиначења првостепене пресуде у одлуци о кривичној санкцији.

При томе се у обраложењу Захтјева доводи у питање правилност правног схватања израженог у другостепеној пресуди по коме је Законом о измјенама и допунама Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 67/13), искључена могућност условљавања утврђене новчане казне, те истиче да је такво схватање резултат погрешног и преуског тумачења законске одредбе која прописује услове за изрицање условне осуде. У прилог такве тврђе Захтјевом се сугерише да је законском формулацијом по којој се условна осуда може изрећи када је учиниоцу утврђена казна затвора до двије године, обухваћена и новчана казна, те се посебно апострофира да је редовна пракса свих судова (осим Окружног суда у Добоју) да изричу новчане казне под условом. Оваквим, према тврдњи Захтјева, уским тумачењем одредби о изрицању условне осуде, другостепеном пресудом повријеђене су одредбе Кривичног закона и одредбе члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Осим тога Захтјевом се оспорава правилност одлуке о изреченој кривичној санкцији и кроз тврдњу да је другостепени суд, код постојања низа олакшавајућих околности, требао изрећи условну осуду, јер смисао изречене казне у првостепеној пресуди је управо упозоравајућа а не репресивна санкција, па чак ако је другостепени суд стао на

становиште да се новчана казна не може изрећи под условом, онда је требао задржати упозоравајућу санкцију и по цијену да се у условној осуди утврди краћа казна затвора.

На наведеним аргументима Захтјева не може се заснивати тврдња о цитираним повредама закона.

Наиме, према тим аргументима повреду Кривичног закона и повреду права на одбрану Захтјев налази у одлуци другостепеног суда којом је условна осуда са утврђеном новчаном казном од по 4.000,00 КМ, која је првостепеном пресудом изречена осуђеним за кривично дјело за које су оглашени кривим, преиначена на новчану казну у износу од по 4.000,00 КМ, те се при томе развија теза да је опредјељење другостепеног суда за изрицање новчане казне резултат погрешног, на штету осуђених, тумачења одредби Кривичног закона које прописују услове под којима се може изрећи условна осуда, те теза о непримјерености ове санкције тежини дјела и степену одговорности осуђених.

Повреда Кривичног закона, када је у питању одлука о кривичним санкцијама, према одредбама члана 312. тачка д) ЗКП РС постоји ако је у изрицању санкције прекорачено овлаштење које суд има по закону.

У конкретном случају, за кривично дјело лака тјелесна повреда из члана 155. став 1. КЗ РС, за које су осуђени оглашени кривим, прописане су алтернативно новчана казна или затвор до једне године, па када је осуђеним побијаном другостепеном пресудом, примјеном одговарајућих КЗ РС изречена новчана казна у износу од по 4.000,00 КМ, онда таквом одлуком није прекорачено овлаштење које суд има по закону, јер је та казна у складу са законским оквиром прописане казне за наведено кривично дјело.

Нема мјеста ни приговору Захтјева заснованом на тврдњи да је изречена новчана казна резултат погрешног тумачења одредби о условима за изрицање условне осуде, јер је правилно правно схватање другостепеног суда да важећа одредба члана 47. став 1. КЗ РС (која је у примјени од 16.08.2013. године) не допушта могућност да се у условној осуди утврђује новчана казна као алтернатива казни затвора до двије године, па је слиједом тога било нужно преиначење првостепене пресуде по жалби тужиоца, јер је првостепени суд у одлуци о санкцији прекорачио законско овлаштење када је у условној осуди изреченој осуђеним утврдио новчану казну. Преиначењем првостепене пресуде у одлуци о кривичној санкцији другостепени суд је на страни 2. пасус 3. пресуде дао разлоге којим се руководио да оптуженима изрекне новчану казну (а не упозоравајућу санкцију, како се Захтјевом сугерише) у износу који је утврђен у првостепеној пресуди, сматрајући да је изречена казна потребна и довољна мјера казне да се задовоље циљеви генералне и специјалне превенције.

На напријед наведеним приговорима Захтјева не може се темељити тврдња о повреди права на одбрану, па како Захтјевом није прецизиран ни један облик повреде одредаба кривичног поступка који би манифестовао повреду права на одбрану као битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. тачке г) ЗКП РС, то се уопштен приговор Захтјева о учињеној повреди, без конкретизације њених облика, не може прихватити као основан.

Из изнијетих разлога, овај суд налази да поднесени Захтјев браниоца осуђених није основан, јер повреде закона на које се позива подносилац Захтјева нису учињене, на што се и у одговору републичког јавног тужиоца на тај Захтјев правилно указује, ради чега је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС одлучено као у изреци, тако што је Захтјев, као неоснован, одбијен.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић